

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Cuviosul Gherontie cel nebun pentru Hristos / ed.: pr. Dorin Opreș, Monica Opreș; carte tipărită cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Gurie, Episcopul Devei și al Hunedoarei – Deva: Editura Episcopiei Devei și Hunedoarei, 2019

2 vol.

ISBN 978-606-8692-75-3

Vol. 1. – 2019 – ISBN 978-606-8692-72-2

I. Opreș, Dorin (ed.)

II. Opreș, Monica (ed.)

2

Lectura textului:

Prof. Emanuela Bandici

DTP&Layout, coperta:

Arhid. Alin-Vasile Goga

Carte aparută cu sprijinul Fundației „Cuviosul Gherontie de la Tismana”

<https://cuviosulgherontiedelatisman.ro/>

<https://cuviosulgherontie.com/>

© Toate drepturile asupra conținutului prezentei ediții sunt rezervate Fundației „Cuviosul Gherontie de la Tismana”.

PR. DORIN OPREȘ, MONICA OPREȘ (ed.)

CUVIOSUL GHERONTIE

CEL NEBUN PENTRU HRISTOS

VOLUMUL 1

Carte tipărită cu binecuvântarea

Preasfințitului Părinte

† **GURIE,**

Episcopul Devei și al Hunedoarei

V.20. Cuviosul mi-a răspuns „la secundă” la ceea ce gândeam

Prezența Cuviosului Gherontie în Catedrala din Alba Iulia a generat de multe ori discuții între studenții teologi. Unii susțineau că are probleme psihice, iar alții că este nebun pentru Hristos.

Aveam și eu nedumeririle mele referitoare la el. O parte din sufletul meu îmi arăta valoarea rugăciunii pe care o făcea, iar alta îmi aducea în fața ochilor sufletului comportamentul lui ieșit din comun: rugăciuni spuse în contratimp cu strana, legănarea trupului, ridicarea mâinilor și multe altele. M-am lămurit definitiv asupra lui destul de repede, pentru că am avut o experiență în care a răspuns „la secundă” la ceea ce gândeam.

Eram la strănă, cântam împreună cu colegii și aveam un duh de mândrie pentru felul în care ni se armonizau vocile. În acest timp, Cuviosul cânta cu o trăire greu de spus în cuvinte și, bineînțeles, defazat față de noi. Îl auzeam cu toții și eram nemulțumiți că intervine în cântarea noastră. El se mai întorcea către noi și zâmbea. După un timp, m-am gândit: „Dacă o fi un nebun pentru Hristos?!” și mi-am propus să mă raportez la el în acest fel. Într-o altă zi, când din nou am fost la strănă și au apărut nemulțumiri referitoare la prezența lui „perturbatoare” față de cântarea noastră, m-am gândit că, dacă e nebun pentru Hristos, ne facem doar păcate considerându-l bolnav. Și am zis în gândul meu: „Doamne, iartă-mă pentru ceea ce am zis despre el până acum și dă-i sănătate să se roage și pentru noi!”. În acea secundă s-a întors spre mine și a zis: „Amin!”.

De atunci, am început să am evlavie la el, iar Cuviosul mi-a răspuns cu dragostea lui nemărginită pe care o avea pentru oameni. Cuviosul Gherontie rămâne un stâlp al credinței adevărate, prin dragostea pe care o avea pentru toți oamenii.

V.A.

CUPRINS

Cuviosul Gherontie cel nebun pentru Hristos, făcătorul de minuni († Serafim)	5
Cuviosul Gherontie – omul rugăciunii pentru toată lumea († Ignatie)	11
I. „Da, dragă! Da’ și anii! Sunt născut în 1934!”	
I.1. Despre trecerea și petrecerea în viața aceasta a Cuviosului Gherontie cel nebun pentru Hristos (Pr. conf. univ. dr. habil. Dorin Opreș)	13
I.2. Câteva amintiri ale bunicii mele Rafira, sora Cuviosului Gherontie (Roxana Prahoveanu)	21
I.3. Cuviosul Gherontie și familia nașilor lui de botez (Marilena Haizea)	24
I.4. Pagini despre osteneala Cuviosului prin lume (Pr. Dorin și Monica)	26
II. „Pomeniște, Doamne, pe toți profesorii!”	
II.1. Cuviosul Gherontie. Normalitatea sfințeniei în nebunia lumii (Pr. prof. univ. dr. Mihai Himcinschi)	45
II.2. Zâmbind lui Dumnezeu (Pr. conf. univ. dr. habil. Constantin Necula)	47
II.3. Părintele Gherontie sau „virtutea camuflată” (Arhim. prof. univ. dr. Teofil Tia)	49
II.4. Cum să nu-l iubești pe Cuviosul Gherontie? (Pr. conf. univ. dr. Gavril Trifa)	51
II.5. „O, pune-mă pe inimă pecete!” (C. Cânt. 8, 6) – Cuviosul Gherontie cel cu inima pecetluită și mintea îndumnezeită sau când printre noi sălășluiesc „nesfinții sfinți” (Pr. lect. univ. dr. Lucian D. Colda)	54
II.6. Părintele Gherontie, cel nebun pentru Hristos (Pr. lect. dr. Ioan Mihail Dan)	57
III. „Așa trebuie, să se vadă că e adevărat preot!”	
III.1. Pentru mine a fost dincolo de toate lucrurile pe care le auzisem! (Pr. George)	67

III.2. „Răbdare, răbdare, răbdare și credință!” (Pr. Ioan)	70
III.3. Cuviosul Gherontie a avut Duhul Sfânt ca și călăuză în viața sa (Pr. Mihail Cramba)	72
III.4. „Sărut mâna, părinte!” „Eu nu sunt părinte!” (Pr. Marius Morariu)	82
III.5. Înaltpreasfințitul Serafim l-a îmbrățișat și ne-a spus: „Nici nu știți ce har are omul acesta!” (Pr. Sorin Trif)	83
IV. „Eu iubesc toate schiturile și mănăstirile!”	
IV.1. Cuviosul Gherontie – un om liber în Hristos (Arhim. Samuel) ...	85
IV.2. Cuviosul Gherontie, pelerin și mărturisitor al credinței, în Egipt (Arhim. Gherontie)	88
IV.3. A fost cu adevărat nebun pentru Hristos (Protos. Serafim Bădilă)	89
IV.4. Cuviosul Gherontie și-a îmbrăcat isihia în extravaganța purtării (Protos. Dionisie Ignat)	91
IV.5. Când ridică mâinile la rugăciune, simțeam că îmbrățișează cerul (Jerom. Simeon)	94
IV.6. „Dânsa nu este în țară! Este departe!” (Monah Ieronim)	97
IV.7. Dumnezeu mi-a arătat prin Cuviosul locul și „calea pe care voi merge!” (F.M.R.)	97
IV.8. Cuviosul Gherontie la Mănăstirea Tismana (Monahia Antonia)	103
IV.9. Lumina sfinților luminează tuturor! (Monahia Teodora) ...	111
IV.10. Pentru orice l-am rugat, mi-a împlinit rugăciunea (Monahia Xenia)	112
IV.11. „Ai să vezi moartea, dragă! Vine moartea!” (Monahia Mitrodora)	115
IV.12. Pentru mine este sfânt nespuse de mare (Monahia Atanasia)	115
IV.13. O viață de jertfire și nevoițe pentru aproapele! (Monahia Agripina)	117
IV.14. Cuviosul știa că va muri (Monahia Anisia)	121
IV.15. „Nu o disprețui nici pe ea!” (Monahia Eufrosina)	123
IV.16. Ziua și noaptea trăia în Duhul lui Dumnezeu (Monahia Teoctista)	124
IV.17. Este un Părinte făcător de minuni! (Monahia Filofteia)	125

IV.18. Cuviosul Gherontie, unul dintre ctitorii schitului nostru (A.M.)	126
IV.19. Avea puterea să te ajute pentru ceea ce va urma (Monahia Marina)	129
IV.20. Când erai cu el, supărarea se risipea (Monahia S.)	134
IV.21. Știam că dacă se roagă, rugăciunea lui era ascultată (Monahia Marta)	136
IV.22. Mi-am dat seama că se ascunde și face pe nebunul (Monahia Pantelimon)	139
IV.23. Mi-a răspuns tot printr-un gest discret, că știe ce face! (Monahia Minodora)	141
IV.24. Spun și altora despre sfințenia vieții lui (Monahia Maria)	142
IV.25. Cuviosul Gherontie era plin de putere dumnezeiască (Monahia Varahila)	145
IV.26. Semințe ale credinței semănate de Cuviosul Gherontie (Mărturie și texte culese de rasofoara Ignatia)	146
IV.27. A avut duh profetic! (Stavr. Ioanichia)	154
IV.28. Pentru a-l înțelege trebuia să îți pui sufletul la treabă (Monahia Grigoria)	156
IV.29. Îi vedea sufletul la fiecare om în parte (Monahia Nectaria) ..	158
IV.30. „Televizorul” lui duhovnicesc era tot timpul deschis (Monahia Semfora)	162
IV.31. Cuviosul Gherontie era în extaz, ridicat de la pământ o palmă și jumătate (Monahia Eleodora)	171
IV.32. Dacă nu eram împreună cu Cuviosul, nu reușeam să intru (Monahia Spiridona)	173
IV.33. Prin el am trăit „curăția pruncilor”! (Monahia P.)	174
IV.34. Avea descoperiri minunate despre oameni și despre locuri (Monahia M.)	182
IV.35. Cuvioase, ai făcut o dată minunea, mai poți să o faci o dată! (Monahia Ioana)	183
IV.36. Cuviosul a ajuns înaintea mașinii și hainele nu îi erau ude (M.I.)	185
IV.37. Dumnezeu a lucrat minunat cu mine prin Cuviosul! (Sora Claudia)	186

V. „Mânca-v-ar raiul! Raiul desfătării!”

V.1. Am devenit tot mai conștient că e un om al lui Dumnezeu (<i>Gheorghe Acatrinei</i>)	189
V.2. Cuviosul Gherontie, așa cum l-am cunoscut! (<i>Teodora Ancateu</i>)	190
V.3. „Dar ce, dragă, n-ai destule cărți acasă? Ce-ți mai trebuie altele?” (<i>Alexandru I. Antonescu</i>)	192
V.4. Cuviosul Gherontie, omul lui Dumnezeu, care se mișcă liber prin lume (<i>Teona Antonescu</i>)	193
V.5. Cuviosul a înțeles că la Dumnezeu nu există „criză de timp”, ci doar veșnicie (<i>Mihaela Avram</i>)	200
V.6. Era un om cu credință (<i>Elena Babeț</i>)	202
V.7. Omul lui Dumnezeu. Unul dintre Aleși... (<i>Emanuela Bandici</i>)	203
V.8. „Să pleci de acolo!” Atunci mi-am dat demisia (<i>Aurelia B.</i>)	206
V.9. Neastâmpărul lui îmi dădea liniște (<i>Ioan Bonțidean</i>)	207
V.10. Am crescut cu povești despre Cuviosul (<i>Ionuț Bonțidean</i>)	209
V.11. Cuviosul, un om care mi-a influențat viața încă din copilărie (<i>Maria Bonțidean</i>)	211
V.12. „Da..., da..., Maica Domnului o să te aștepte!” (<i>Viorel Bordea</i>)	215
V.13. Eu mi-am spus păsul și m-a ascultat de fiecare dată (<i>N.B.</i>)	216
V.14. Cuviosul m-a ajutat să-mi (re)stabilesc prioritățile în viață (<i>Gabriel Bucur</i>)	222
V.15. Dumnezeu ne ajută prin oamenii plăcuți Lui! (<i>Elena Buzgariu</i>)	223
V.16. „De asta nu ajung banii!!! Trufia vieții...” (<i>Elena Buzgariu și Ileana Muntean</i>)	228
V.17. Nu știu dacă voi mai întâlni un astfel de om! (<i>A.B.</i>)	228
V.18. Am simțit ajutorul Cuviosului (<i>Lorena Ghiță</i>)	230
V.19. „O să îl găsiți, dragă, lăsați-l să doarmă!” (<i>Laurențiu Constantin Vișan</i>)	233
V.20. Cuviosul mi-a răspuns „la secundă” la ceea ce gândeam (<i>V.A.</i>)	234
Galerie foto și picturi	241

*„Dragostea le va cuprinde
pe toate!”*

(Cuviosul Gherontie)

pomenească „până la moarte”! În nebunia lui, mai înțeleaptă decât toată înțelepciunea lumii, Cuviosul Gherontie știa prea bine că, rupându-te de ierarhie, te rupi de Biserică și pierzi tot harul.

Să urmăm, atât cât putem, pilda smereniei și a simplității Părintelui Gherontie, căci prin aceasta îl cinștim cu adevărat și să ne rugăm lui ca să vină în ajutor în neputințele noastre.

Harul Domnului nostru Iisus Hristos și binecuvântarea Lui să fie asupra tuturor celor care, citind această carte, pătrunși de cuvintele și minunile Cuviosului Gherontie, se vor hotărî să se apropie mai mult de El, Dătătorul vieții și al bucuriei netrecătoare!

Cuvioase Părinte Gherontie, roagă-te pentru noi!

† **Mitropolitul Serafim**

La Praznicul Adormirii Maicii Domnului, 2019

CUVIOSUL GHERONTIE – OMUL RUGĂCIUNII PENTRU TOATĂ LUMEA

Ori de câte ori zăbovește în memoria inimii mele frumosul nebun pentru Hristos, Cuviosul Gherontie, așa cum îl alintam, instantaneu se naște un gând puternic în mintea mea: era omul care, prin tot ceea ce făptuia sau glăsuia, te trimitea, în mod direct și fără ocolișuri, înspre pocăință. De fapt, era un har care, într-un fel, se transmuta și în sufletul celui care se afla în proximitatea sa.

Faptul că avea darul de a te așeza, în mod clar și convingător, în fața propriilor păcate nu constituia un aspect ieșit din comun. Dimpotrivă, totul se consuma firesc, ceea ce devenea caracteristica intrinsecă a oricărei întâlniri cu acest colos al Duhului.

Cum era posibil acest lucru? Cuviosul Gherontie avea darul rugăciunii pentru toată lumea. Mai ales pentru cei care l-au schingiuit în perioada comunistă (se ruga așa: „Pomenește-i, Doamne, pe teroriști, comuniști, atești și păgâniști!”).

Mi-a fost dat de nenumărate ori să-l aud, atunci când se ruga, că rugăciunea lui era completă sau, cum spune Părintele Sofronie, „era pentru toată lumea”. Nu cred că greșesc dacă spun că îl regălesc plenar pe Cuviosul Gherontie în cuvintele Arhimandritului Sofronie despre Sfântul Siluan: „Ani îndelungați, viața Starețului a fost rugăciune pentru lume; și, într-un chip de necunoscut nouă, harul lui Dumnezeu îl încunoștiința că, atâta vreme cât va fi în lume o astfel de dragoste și rugăciune, lumea se va păzi de către Dumnezeu, dar, când iubirea pentru vrăjmași va dispărea cu totul de pe fața pământului, atunci lumea va pieri în focul dezbinării atotcuprinzătoare.” (Arhimandritul Sofronie, *Cuviosul Siluan Athonitul*, traducere din limba rusă de Ierom. Rafail (Noica), Suceava, Editura Accent Print, 2013, p. 240).

Fără a mă hazarda în a spune vorbe mari despre un om care aveai certitudinea că este un gigant al Duhului, am convingerea că, pentru acest dar al rugăciunii pentru întreaga lume, Dumnezeu l-a hărăzit pe Cuviosul Gherontie cu harisma înainte-vederii. Dacă aş încerca să descriu această realitate din câteva experiențe, la care eu însumi am fost martor, cred că aş păcătui prin faptul că destram taina. Cuviosul Gherontie nu are nevoie să i se confecționeze imaginea unui mare văzător al Duhului, pentru că el însuși era un mare trăitor al vieții în Hristos. Nu este nevoie să fie preaslăvit de oameni. Sunt convins că Hristos îl va preaslăvi mai minunat decât ne străduim noi oamenii, care îl iubim așa de mult.

Ceea ce pot spune cu tărie e că îmi este dor de nebunul pentru Hristos, Gherontie, de naturalețea cu care îmi vorbea, de serile liniștite și pline de har, pe care le petrecea în chilia mea de la Alba Iulia, de faptul că puneam mâna pe *Dilema veche* sau revista *Idei în dialog* și mă puneam să îi explic cele mai complicate neologisme, de faptul că mă întreba ce fac cu atâtea cărți și că „ar fi mai bine să le vând, că aş face mulți bani”, de faptul că mă întreba despre lucruri și situații care mă priveau, în mod particular, fără să fi avut vreo discuție prealabilă în acest sens, de faptul că îmi amintea, aproape obsesiv, că „Ilie este mult mai mare decât Ignatie”, de faptul că zădărnicea orice fel de urzeală perfidă și ascunsă a păcatului, de faptul că se tundeă întotdeauna singur și stătea cu orele în fața oglinzii, ca să iasă mai ciufulit decât a intrat (aviz subliminal pentru cei care stau multe ore în fața oglinzii), de faptul că îmi închidea toate cărțile când eram în șantier de cercetare, de faptul că, dacă te apropii de el ca de un oracol, te direcționa în altă parte și te ignora cu desăvârșire, de faptul că, oriunde ar fi fost, el săvârșea negreșit slujba Vecerniei, de faptul că rugăciunea făcea parte constitutivă din viața sa și de faptul că era un nebun autentic pentru Hristos.

Doamne, odihnește-l cu dreptii pe robul Tău, pe frumosul și glumețul nebun pentru Hristos, Gherontie!

Părintele Episcop Ignatie al Hușilor

I. „DA, DRAGĂ! DA' ȘI ANII! SUNT NĂSCUT ÎN 1934!”

I.1. Despre trecerea și petrecerea în viața aceasta a Cuviosului Gherontie cel nebun pentru Hristos

Inaltpreasfințitul Bartolomeu Anania, în lucrarea „Cerurile Oltului”, plasează nebunia pentru Hristos între limitele a doi termeni: *preluare* și *preumblare*. Preluare înseamnă a lua ceva și a duce mai departe, doar într-un sens al axei, ca o ștafetă, iar preumblare are semnificația de înaintare în timp prin întoarcere în timp, precum pendulul, printr-o mișcare aparent fără sens, fără noimă. Nebunia pentru Hristos poate fi deci considerată o preluare explicită a ștafetei într-o linie a sfințeniei, de la o generație la alta, și purtarea deplină a acesteia într-o formă greu de înțeles și de prins în cuvinte, „pentru că cele nebune ale lui Dumnezeu sunt mai înțelepte decât ale oamenilor” (I Corinteni 1, 25).

Încercarea de a cuprinde în câteva pagini biografia celui pe care aproape toți l-am numit „Cuviosul Gherontie”, un nebun pentru Hristos, care s-a angajat total, cu întreaga ființă slujirii lui Dumnezeu și semenilor, impune respectarea liniilor de discreție pe care el însuși le-a trasat în raport cu etape sau momente definitorii ale vieții sale, mărturisirii credinței sau suferințelor pentru Adevăr.

Despre viața lui vorbea foarte puțin, cel mai adesea la insistențele noastre, pentru că nu considera importante detaliile privind etapele devenirii sale. Atunci când totuși accepta să vorbească despre sine, puneam drumul vieții sale în seama iubirii și Providenței Divine și era recunoscător lui Dumnezeu pentru ajutorul pe care l-a primit și l-a simțit permanent. Nu uita să mulțumească „Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, Preasfintei Treimi”, pentru că l-a ținut în viață „până la bătrânețe” și pentru

că i-a dat sănătate, pentru că „sănătatea-i bogătate!”, cum zicea el mereu.

Cuviosul Gherontie a văzut lumina zilei la 4 noiembrie 1934 și vorbea cu drag de faptul că s-a născut în Țara Făgărașului, aproape în mijlocul țării, în satul Viscri, comuna Bunești, nu departe de orașul Rupea, acum în județul Brașov. La botez a primit numele George, dar în familie i se spunea „Gheorghe sau Gheorghită”.

Din pomelnicul personal am aflat numele părinților săi, „măicuța mea, Elena (Iliana) și tăticul meu, Ioan”, dar și al altor membri ai familiei. Ne vorbea cu multă prețuire și recunoștință despre mama sa, pe care o considera un model de evlavie și primul său îndrumător duhovnicesc. Tot din pomelnicul Cuviosului, am aflat și despre fratele său mai mare, Ioan, care murise de tânăr, dar și despre sora lui mai mică, Rafira, care a rămas în casa părintească de la Viscri. Un loc special în rugăciunile sale îl avea „unchiul meu, Moise, pe mirenește, sau Modest, pe călugărește”. Era vorba despre fratele tatălui său, Părintele protosinghel Modest Aldea, fost stareț al Mănăstirii Ciolanu și apoi eclesiarh al Catedralei Episcopale din Buzău.

Cuviosul a făcut doar patru clase, dar le-a făcut bine! Când ne recita câte o poezie (și încă știa multe, la cei aproape 84 de ani, câți a avut la plecarea în veșnicie), ne spunea că o știe „de la școala primară”. La fel și unele rugăciuni în formă versificată, cum este „Doamne, Doamne, ceresc Tată”. Lucrurile sau faptele din copilărie care nu erau în relație cu cele sfinte le pune în categoria celor făcute cu o „minte copilărească”. La fel cataloga și cuvinte sau fapte ale celor din jur, care nu dovedeau o maturitate duhovnicească și intelectuală. Ne povestea cum mergea la colindat prin sat, dar și „ceva de răs” cum, într-o zi, în joacă, din prea multa alegare prin clasă, împreună cu un băiat, au făcut să cadă un portret de pe perete, motiv pentru care învățătorul i-a pedepsit.

Din frânturile de viață pe care le scotea când și când la lumină, am mai aflat că nu o dată abandona treburile gospodărești

sau pe cele agricole pentru a se dedica rugăciunii sau pentru a pleca pentru un timp la mănăstire. Mărturiile rudelor sale vorbesc despre faptul că la vârsta de 16-17 ani, avea deja puterea duhovnicească de a ține post aspru până seara, chiar dacă mergea toată ziua la sapă. Despre perioada de dinainte de plecarea în armată, Cuviosul ne-a spus că îl vizita la Episcopia Buzăului pe unchiul său, protosinghelul Modest Aldea, dar avea și anumite perioade de ședere la Mănăstirea Ciolanu, mijlocite de acesta. Au fost ani de creștere duhovnicească intensă alături de părinții îmbunătățiți.

Cu acest fel de a fi și-a început Cuviosul stagiul militar. Era perioada de început a anilor '50 ai secolului trecut, anii de vârf ai stalinismului în România. Este binecunoscut faptul că o viață religioasă intensă și o mărturisire publică a adevărilor de credință erau considerate în epoca respectivă adevărate atacuri la adresa ateismului oficial, iar „vina” era atunci foarte gravă.

Despre viața de soldat, ne-a spus că i-a fost marcată de suferințele pe care le-a avut de îndurat ca urmare a preocupărilor sale religioase profunde, în special a faptului că nu era lăsat să se roage. După aproximativ trei luni de armată, s-a ajuns la un punct critic, după care a și fost lăsat la vatră. Pentru a nu fi lăudat sau considerat un erou al credinței, nu a dorit să ofere prea multe detalii. Ne-a spus mereu: „Eu nu puteam fără rugăciune!”.

Cel mai adesea, schimba elegant discuțiile de felul acesta înspre lucruri secundare. Prefera întotdeauna să se autoironizeze. Ne arăta cum bătea pas de defilare, își amintea câteva fragmente dintr-un cântec ostășesc sau, cel mai adesea, ne vorbea despre glumele pe care le făceau la adresa lui colegii săi, ca urmare a faptului că primise în primele săptămâni de armată o haină care fusese a unui sergent ce-și terminase stagiul militar, la care urmele lăsate de soare pe epoleți trădau gradul celui care purtase anterior haina.

A avut poarta deschisă atât la chilia Părintelui Modest de la Catedrala din Buzău, cât și la Mănăstirea Ciolanu. În această perioadă, a avut experiențe duhovnicești care l-au marcat și l-au întărit în credința existenței lumii spirituale. Mereu ne amintea de faptul că vrăjmașul diavol a încercat să-l sperie și să-l îndepărteze de pe calea credinței. După anul 1956, când a murit pe neașteptate unchiul său, Cuviosul Gherontie a dus pentru trei ani o viață în care alterna viețuirea în mănăstire cu susținerea familiei la lucrul câmpului, cu atât mai mult cu cât începuse și prigoana împotriva țăranilor, cu sistemul cotelor obligatorii și colectivizarea forțată.

Una dintre cele mai dificile perioade din viața Cuviosului Gherontie a fost cea care a urmat apariției Decretului nr. 410 din 28 octombrie 1959. Călugării care refuzau să părăsească mănăstirea, deși erau excluși din monahism în baza respectivei legi, au fost arestați, condamnați sau trimiși în domiciliu obligatoriu. În acel context, Cuviosul a fost dus la închisoare. Știm că acolo și-a luat nebunia pentru Hristos, după unul dintre momentele în care i s-a arătat Maica Domnului, care i-a spus să-și ia această cruce, pe care o să-l și ajute să o poarte. Ulterior a ajuns la psihiatrie, de unde a fost eliberat.

Nu dorea în niciun caz să fie lăudat pentru anii îndelungați de aspră nevoiță, impuși de acest mod de trăire a credinței, și nici să spună care au fost suferințele sau umilințele la care a fost supus din partea autorităților comuniste. Folosea de multe ori un joc de cuvinte pe care nu aveam cum să nu le punem în relație cu pătimirile lui. Aproape de fiecare dată ne spunea atunci când era vorba de orașul nostru: „Dragă, eu vreau la Alba, nu la neagra!”. Nu ai nevoie de o prea mare documentare pentru a ști ce însemna „la neagra”, în limbajul persecuției regimului ateu.

Din mărturiile sale, am aflat că era nevoit să alterneze perioadele în care se afla la mănăstirile pe care a început să le frecventeze și unde era primit, într-un fel prin rotație și pentru

doar câteva zile la fiecare, cu zilele sau săptămânile în care se afla acasă, pentru munca în agricultura socialistă, alături de familie. Permanent își mărturisea credința și le vorbea oamenilor despre nevoia de a ne aduce aminte că suntem trecători pe pământ. Acestea i-au devenit coordonatele vieții pentru mai bine de trei decenii! Referitor la această perioadă, Cuviosul ne spunea că a urmat cuvântul Mântuitorului: „Când vă urmăresc pe voi în cetatea aceasta, fugiți în cealaltă!” (Matei 10, 23).

Un moment foarte dificil, care putea să-i fie fatal, a fost cel în care i-a strigat lui Nicolae Ceaușescu faptul că, dacă nu va crede în Dumnezeu, va fi împușcat de cei din jurul lui. Nu ne-a vorbit despre evenimentul respectiv, dar l-a confirmat atunci când l-am întrebat.

O altă serie de suferințe au fost cele trăite de Cuviosul în urma internării sale forțate în spitalele de psihiatrie. Credința sa puternică, mărturisirea publică a credinței, însoțită de descrierea unor experiențe mistice personale au îngrijorat familia, care nu-l putea înțelege, și au intrat repede în atenția unor reprezentanți ai regimului politic ateu, iar internarea la psihiatrie reprezenta o măsură comodă de a-l elimina discret din spațiul public. Despre acest capitol dureros din viața sa, amintea doar faptul că a fost „la mai multe balamucuri” și oferea unele detalii despre două dintre acestea. De fiecare dată, însă, căuta să scoată în evidență modul minunat în care a reușit să-și păstreze credința, sănătatea și chiar viața cu ajutorul rugăciunii, în pofida tratamentelor la care a fost supus, dar și puterea și lucrarea lui Dumnezeu, căruia îi mulțumea mereu că l-a scos din acele încercări dificile. „Dar tot rugăciunea. Eu nu pot fără rugăciune. Și acolo mă puneam în genunchi ca și aici. Și ziceam rugăciuni. Mai erau unii, care nu erau așa bolnavi. Mai erau câteva persoane, dar nu mulți, care m-au văzut pe mine. Se puneau și ei în genunchi. Da' alții nu aveau treabă. Fumau! Și-apoi, da', nici nu v-am mai spus că am mai fost și m-au mai prins... și la alte balamucuri.”